

1. maj tale ved LO-sekretær Marie-Louise Knuppert

(Det talte ord gælder)

1. maj traditionen!

Lad mig starte med at sige lidt om vores 1. maj tradition.

Jeg har tit fået spørgsmålet, det har i sikkert også: Er det ikke kun de ældre, der får noget ud af det med de røde faner og de politiske paroler, er det ikke fuldstændig gammeldags og helt ude af trit med nutiden!

- men lever vi ikke i en tid, hvor mange af os oplever, at politikken mere og mere fjerner sig fra det folkelige i ordets bedste betydning, at valgkampe manipuleres af spindoktorer med pressens hjælp - og folketingsvalg begrænser sig til fjernsynsudsendinger med "præsidentkandidaterne".

Jeg tror, at mange af os sidder tilbage med en følelse af, at sidste valg var en gang overfladisk overbudspolitik – og at vi aldrig fik en reel

diskussion af fremtiden for det danske velfærdssamfund.

Den slags politiske nedvurdering af vælgerne skal ikke være det normale!

Derfor er der brug for, at vi i arbejderbevægelsen fastholder vores 1. maj og samles for at snakke og høre om politik og for sammen med andre at mærke, at politik er kød og blod – at politik vedkommer os, og at vi er mere end blot en stemme på valgdagen.

Lad os holde fast i den politiske kultur, som 1. maj traditionen er en del af.

Formandsvalget hos socialdemokraterne

Vi skal gøre politikken mere vedkommende. Derfor glæder det mig at se viljen til demokrati og debat som den nye ledelse af socialdemokraterne er blevet et udtryk for.

For os i fagbevægelsen er det positivt, at der er kommet ny dynamik hos socialdemokraterne og at starten nu er gået til den proces, der kan

udfordre den borgerlige regering, og resultere i et regeringsskifte.

Den nye formand for socialdemokraterne har valgt at føre en åben og fordomsfri debat om de mange emner af betydning for vores velfærd, som vi ved interesserer hele befolkningen.

Det kan godt være, at den linje hos socialdemokraterne umiddelbart vil give os problemer i fagbevægelsen – man skal jo huske på, at vi er sat i verden for at kæmpe for vores medlemmers interesser – vi bevæger os måske lidt mere sindigt og skal lige have tid til at indrette os på den nye form.

Vi må imidlertid i fagbevægelsen også erkende, at vores størrelse gør, at den politik vi fører påvirker hele indretningen af velfærdssamfundet – det giver naturligvis et særligt ansvar og det vil vi også leve op til!

Nu, hvor vi står overfor at tage hul på en bred velfærdsdebat, blandt andet med afsæt i Velfærdskommissionens arbejde, er det vigtigt, at vi i arbejderbevægelsen finder den rigtige omgangsform, så det ikke ender med, at vi bliver spillet ud mod hinanden.

Vi må ikke glemme, at en fornuftig politik for fremtidens velfærd er nøglen til at vinde det næste folketingsvalg – og for fagbevægelsen viser erfaringer med den borgerlige regering, at vi har meget at tabe, hvis vi ikke får et politisk skift!

Arbejds miljøet

Lad mig nævne et kerneområde for fagbevægelsen, hvor den borgerlige regering har lovgivet helt imod vores interesser - nemlig arbejdsmiljøreformen.

En reform, som stik imod regeringens retorik og gyldne løfter om - med syvmileskridt - at sikre alle medarbejdere et godt arbejdsliv, reelt er et tilbageslag i forhold til de sidste 25 års arbejdsmiljøpolitik. Reformen indeholder ingen forebyggende elementer, men fokuserer stort set kun på at styrke kontrollen med arbejdsmiljøet.

Med reformen bliver opgaven at finde arbejdsmiljøsynderne og give dem én med stokken.

Der er dog ikke meget, der tyder på, at man – og her taler vi om Arbejdstilsynet - finder arbejdsmiljøsynderne, og der er heller ikke meget, der tyder på, at man har valgt en tilstrækkelig tyk kæp, som vil kunne bruges til at banke de arbejdsgivere på plads, der blæser på lønmodtageres berettigede krav om at kunne komme sikkert hjem fra arbejde igen.

Arbejdstilsynet har alt for få tilsynsførende til at kontrollere, - der er afsat alt for kort tid til at gennemføre en ordentlig kontrol, - og der er 100 procents statsgaranti for, at man ikke finder de psykiske arbejdsmiljøproblemer. Netop det arbejdsmiljøproblem, der er tidens største. Hvis Tilsynet finder synderne, der hverken kan eller vil sikre et sikkert og sundt arbejdsmiljø, er kæppen et krav om brug af arbejdsmiljørådgivning.

Det hænger bare ikke sammen.

Derfor vil vi i fagbevægelsen sætte fokus på forebyggelse. Vi vil følge reformen tæt, helt tæt. Vi skal være lønmodtagernes vagthund, når det gælder retten til et sundt og sikkert arbejdsmiljø, og vi skal hele tiden være klar til at komme med alternativer og andre og bedre løsningsforslag.

Virksomhederne skal tilskyndes til, af sig selv, at arbejde for et bedre arbejdsmiljø.

Den kommunale strukturreform

En af de store politiske reformer, som står overfor sin endelige vedtagelse er den kommunale strukturreform, hvor amterne nedlægges og erstattes af 5 regioner og kommunerne bliver sammenlagt til færre og større kommuner.

Det er en proces som I kender godt på Bornholm – I har jo nærmest været en slags forsøgskommune. Mange mener, det er gået godt på Bornholm, men jeg ved også, at der er dem, som er utilfredse.

Jeg må imidlertid skuffe jer med, at vi ikke kan bruge jer som forbillede, når vi skal vurdere, hvordan kommunalreformen vil virke i resten af landet. I har jo den særlige fordel, at regionen og kommunen er den samme.

Derfor har I også klaret to af de forhold, som vi fra fagbevægelsens side har kritiseret stærkt ved kommunalreformen.

Det ene forhold er, at regionerne ikke får den folkelige opbakning og interesse, der kommer af,

at man kan udskrive skat til at finansiere sine aktiviteter.

Vi forudser, at regionerne vil blive en kampplads mellem kommunerne og staten om, hvem der skal bestemme udviklingen – med andre ord om vi skal centralisere eller give kommunerne magten og decentralisere. Det betyder, at især sundhedsvæsenet – hospitalerne – kan blive gidsel mellem lokale interesser og statens interesse.

Det andet forhold er, at beskæftigelsespolitikken fremover skal forankres i kommunerne. Det mener vi i fagbevægelsen er alt for lille et arbejdsmarkedsområde. Også efter kommunesammenlægningerne vil det almindelige være, at mange lønmodtagere hver dag rejser ud af deres kommune for at komme til deres arbejdsplads.

Arbejdsmarkedspolitikken kan ikke være lokal – den skal som et minimum være regional. Selvfølgelig skal der være et tæt samarbejde mellem kommunerne og regionerne om at få folk i arbejde – men den overordnede styring bør være regional.

Det vil også harmonere med de såkaldte vækstfora, der skal fremme erhvervsudviklingen, vækst og innovation netop på regionsniveau.

Regeringens lovforslag, som nu bliver vedtaget med Dansk Folkepartis støtte, er, når det gælder beskæftigelsespolitikken, mere imod arbejdsmarkedets parter og vores indflydelse på arbejdsmarkedspolitikken.

Det betyder, at man svækker den traditionelle forbindelse mellem det at indgå aftaler om løn - og arbejdsvilkår og så hensynet til beskæftigelsen.

Endelig skal jeg, når vi taler om kommunalreformen, nævne, at vi naturligvis i fagbevægelsen er overordentligt bekymret for jobsituationen for de mange tusinde af offentligt ansatte, som vi ved berøres af nedlægninger af amterne og sammenlægning af kommuner – og som endnu ikke har kunnet få besked om deres fremtidige arbejdsplads. Der skal ikke skaltes og valtes med de offentligt ansatte. Vi vil have en jobgaranti!

Jeg tror, at de fleste gerne havde set et bredt politisk forlig om en så vidtgående reform – desværre må vi konstatere, at den borgerlige

regering hellere indgik en smal aftale - rettet mod fagbevægelsen - det passede bedst i deres politiske ideologi.

Folkeafstemning om EU-forfatningen.

Vi skal jo snart igen stemme. Den 27. september skal vi have folkeafstemning om forslaget til en EU-forfatning.

Nogle mener, at denne afstemning kan blive overflødig, nemlig hvis det bliver et NEJ ved afstemningen i Frankrig i slutningen af maj.

Det er jeg ikke enig i.

Selvom udfaldet af den franske afstemning naturligvis får meget stor betydning for forfatningens videre skæbne, så er det min opfattelse, at vi skal benytte lejligheden til at få en debat om vores medlemskab af EU.

Al erfaring viser, at vi kun kan engagere os i en bred EU-debat, når vi skal have en afstemning. Med den voksende betydning af EU for danske forhold men også EU's betydning for den globale

udvikling, så er det rigtigt at få en debat og et folkeligt signal om vores engagement i EU.

For fagbevægelsen er det mere at få bekræftet medlemskabets vigtighed for dansk velfærd og beskæftigelse end selve indholdet af EU-forfatningen. Forfatningen indeholder ikke særlige ændringer på de nuværende punkter, hvor EU samarbejdet berører social- og arbejdsmarkedsforhold.

En EU-forfatning ændrer ikke ved, at vi fortsat selv knækker nødderne, når løn - og arbejdsvilkår skal aftales, ligesom vi selv bestemmer størrelsen af folkepensionen, dagpenge og andre sociale ydelser og indretter vores skattesystem.

For fagbevægelsen er EU grundlæggende et stort marked, hvor vi har fri adgang for vore varer, men det er også et fællesskab om nogle sociale værdier, som vi ønsker skal danne grundlag for det verdenssamfund, som vi ser os selv, som en del af.

De sociale europæiske værdier bliver nu skrevet ind i en forfatning – det kan vi kun være tilfredse med – men lad os nu få debatten.

Globaliseringsdebatten

EU er et vigtigt skridt – og hidtil det mest forpligtigende – vi har taget frem mod det internationale samarbejde og den internationale solidaritet.

Talen om globalisering har to sider – den enkeltes frygt for sit arbejde og modsat troen på at det internationale samarbejde kan give øget økonomisk vækst og beskæftigelse.

Regeringen har nedsat et Globaliseringsråd, der skal komme med sine bud på, hvorledes vi bedst muligt ruster os til den stigende globalisering. Hvad rådet kan komme frem til af anbefalinger, vil vise sig, men vi kan formentlig bygge videre på mange initiativer og ordninger, som allerede er iværksat.

Hvad vi ikke kan tillade os er blot at lade stå til, så vil kapitalen og varernes frie bevægelighed bestemme og den enkeltes frygt for sit job vil blive bestemmende for danskernes holdning til globaliseringen – og så er der ikke langt til sortsyn, der kan ende i handlingslammelse.

Heldigvis ved vi, at vi hidtil med større succes end mange andre lande har kunnet udnytte vores muligheder på EU-markedet og det samme vil vi kunne gøre på globalt plan – vi skal forstå at videreudvikle de fordele, vi har.

Det er fordele, der grundlæggende ligger i at have et velfærdssamfund med engagerede mennesker, der viser interesse for deres fælles fremtid – og hvem husker i øvrigt ikke den initiativrigdom, der for nogle år tilbage førte til forslag om Bornholm som et skattefrit område for at give øen et skub fremad?

I et land med så høje skatter som de danske – var forslaget fra Bornholm i hvert fald et eksempel på, at der stadig er rum for optimisme.

Afslutning

I ønskes en fortsat god 1. maj.